

MANTANA 3

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 3

Březen 2012

Úvodník

Náborová

Kdo chce vědět oč tu kráčí,
klofe ledy na PIDLÁČI.

Výkonnost má nahoře,
kdo trénuje v OBOŘE.

Ten kdo má na duši splín,
preferuje ORASÍN.

Komu nevadí severák,
jezdí vzlínat na JEDLÁK.

Ve vzdělání má mezerku,
kdo nenavštívil JEZERKU.

Chtěl bych vidět blbečky,
co nemaj rádi DROBEČKY.

Nestýskej si milá dívko,
vytáhnu tě na KLADÍVKO.

MEZIOHŘSKOU PLOTNOU
zas, zpestřím tobě volný čas.

Uvidíš, že nejsem lhářem,
až zdoláš vrchol POPELÁŘE.

Na KOČKU tě vezmu rád,
spárou k vrcholu se budem drát.

Budeš mít hezké vzpomínky,
na Krušnohorské kamínky.

LdS nebo LsD?

Ledové hrátky v Rakousku

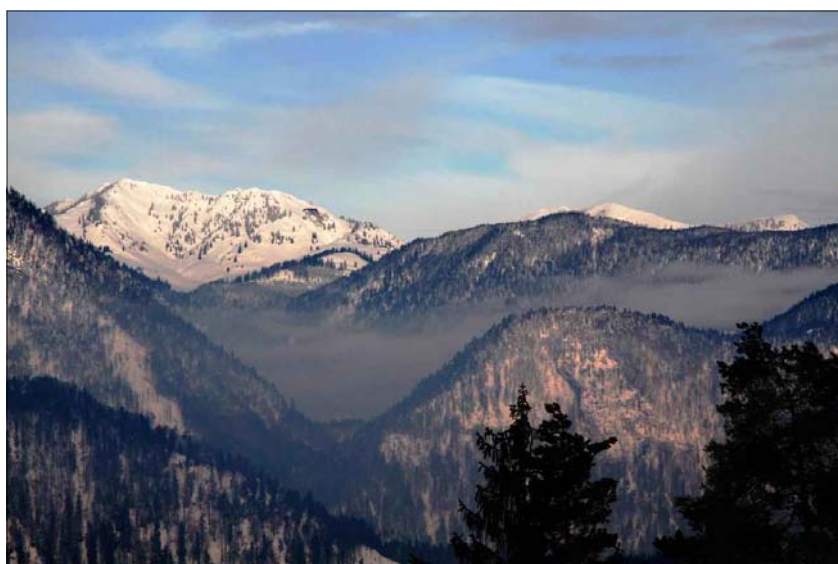
16.–19. 2. 2012

Blahouš Kluc

Díky mrazům, který panují v Čechách poslední dobou, můžeme trénovat ledolezení i v Krušných horách. Příprava je pěkná věc, ale pořádný lezení se nachází až v Alpách. Bohužel se dáváme nakonec dohromady jen tři žíznivci, což skýtá při lezení jistá rizika, ale na druhou stranu je zase větší sranda.

16. 2. 2012 Honza mě vyzvedá kolem 18.00 hod. před domem, natankovat a vyzvednout Letošáka. Dokupujeme pivo a tvrdej. Honza za volantem svého fouvéčka se musí na silnici potýkat s liškou, která si dřepí uprostřed silnice, a pak s předjíždějícím psychopatem. Naštěstí se všem karambolům vyhýbá a přes Budějce, Linz a Ybbs parkujeme po půlnoci auto na parkovišti někde v Scheibbsu. Uleháme na zasněžený parking a s pivem v hrdle si přejeme dobrou noc.

17. 2. 2012 V noci sněží a z romanticky vyhlížejícího městečka se stává marast. Máme promáčený žďaráky a až na mě se nikdo netváří příliš optimisticky. Ne že by mi bylo

jedno, že nebudeme lézt, ale jsem spíš rád, že se venčím mimo Čechy. Takže, co teď? Letoš navrhuje popojet jinam. Proto jdu do turistický kanceláře, která je umístěna v Rathausu. Úředníci pozorují mojí rozčepýřenou hlavu a se zájmem se snaží porozumět mý „výtečný“ němčině. Nakonec s uspokojením odcházím s rozpisem počasí pro celý Rakousko. Takže se opět přesouváme po dálnici (viněta na 10 dní za 8 éček) přes Linz, Salzburg do Kufsteinu, kde je polojasno.

Bloudíme po Kufsteinu a snažíme se zhlédnout na svazích za městem náznak ledopádu Mitterndorfer Eisfall WI2-3 (250m). Výchozí místo by se mělo podle průvodce nacházet v blízkosti Rodelbahn. Pořád špekulujeme, co to slovo znamená. Hledáme vlakovou trať, překladiště aut a jiný nesmysly. Nakonec nás intuice dotlačí na jihovýchod města, kde zastavuju chlápka se sáněmi na zádech, jak kamsi pospíchá. Ptám se ho na cestu a na to, co znamená Rodelbahn a on mi ukazuje na sáně. Vydáme se tedy za ním a on v průvodci zhlédne jméno skalní stěny, kterou bychom měli míjet. Ovšem nepozorností nám uniká, že bychom jí měli potkat až při sestupu. No nic. Výsledek takový, že tři hodiny

bloudíme po 6km dlouhý sánkařský trati, různě traverzujeme v zasněžených svazích, ale ledopád nikde. Čas pokročil a rádně vytočení nase-

dáme do auta a přemístujeme se do městečka vzdáleného asi 10km, kde cestou potkáváme v blízkosti silnice obrovský ledopád Elbergall WI3+ (235m), který nám svou strmostí vyráží dech. Cíl na druhý den máme a co dál? Je něco po 16.00 hod. a my zevlujeme na parkovišti u čerpačky. Při pohledu na navršený sníh ze silnic plácnu, že bychom mohli vybudovat záhrab. Kluci jsou s nadšením pro, a tak běru Honzovu plastovou lopatu a odhrabuju první hrsti ze čtyř kubíků udusaného sněhu. Jde to ztuha, a tak se vždy střídáme. Jeden vysekává cepínem, druhý hrabe lopatou a třetí diriguje. Samozřejmě se lopata rozlomí, když jsem na řadě já, takže je to na mě. Už za světla čelovky po tří hodinové námaze máme léžing jak z katalogu. Kluci nahážou karimatky do díry, jen já váhám. Každý ví, že já pro svou jemnou klaustrofobii nejsem velkým příznivcem stísněných prostor. Ale když vidím, že si ze mě kluci dělají srandu, tak se kousnu. Před spánkem vegetíme před záhrabem pod hvězdami, jíme v jednom ešusu párky, polívku a nakonec nebarvící čaj. Ve 20.00 hod. uleháme, svorně se bavíme na můj účet, a pak už jen bezvědomí. Kolem 23.00 hod. vyskočím z úkrytu, když zaslechnu nepříjemně známý zvuk odtahového auta, který opravdu na parkovišti operuje, ovšem

nabírá na korbu jiný auto. Pak se mi už jen zdá, že na mě padá strop a nemůžu dýchat, ale jinak prožíváme nejpříjemnější noc.

18. 2. 2012 Po dvanácti hodinách spánku se nutíme k akci. Snídáme bublaninu od Éterické sestry Týny, která tak zesměšnila naše manželky, milenky a matky. Přejíždíme na parkoviště, kde se přebalujeme a míříme pod nástup ledopádu. Hned u silnice nazouváme mačky a v podstatě už od začátku lezeme první jednoduché délky. Předběhla nás jedna německá dvojice, což bude po celou dobu lezení dělat nepříjemnosti. Po dvou sólo délkách se navazuje Letoš a vyráží do čelby. Seshora na něj i nás padají kusy odsekávaného ledu. Spojuje dvě délky

dohromady. Lezeme s Honzou skoro současně, snažíme se tomu druhému ani sobě nepřeseknout lano. Klobouk dolů před Letošem, který se musel potýkat se zamrzlou krustou sněholedu, která brání pořádnému zaseknutí hrotů. Na štandu se nikomu do čelby nechce, a tak předseda pokračuje opět 60 metrů už příjemnějšími délkami. Cestu ukončujeme už jen jednou délkou. Rozhlížíme se po krásným horským okolí orámovaným modrou oblohou. Nádhera, až na ten sníh, do kterýho se člověk občas propadne po pás. Těch pár stovek metrů jsme přelouskali nad očekávání rychle, takže sbíháme k autu a přejíždíme přes Kufstein do Glemmtalu. Tady už opravdu vládne zima, a tak se vláčíme v hlubokém sněhu víc jak půl hodiny údolím. Dostáváme se do míst, kde se nachází wasserfaly, ale ty jsou nateklý vysoko ve stěnách, kde

pokryvka sněhu čeká jen na odstartování. Rozhodíme matroš u ledopádu Übungsmöglichkeit WI2 (50m) v blízkosti potoka, který budu vyvádět já. Než se obléknu, tak se Letoš brodí v nástupovém sněhu po pás, a pak sólo překoná asi 30m, kde se na jedné z polic uhnízdí, aby mohl zaznamenat moje odvážný výkony. Taky se brodím nástupem, pak stoupám vyrovnaným terénem. Nadílka sněhu je ovšem značná, proto to chvíli trvá. Na úrovni Letošě přemýšlím, kde umístit štand, ale táhne mě to přes jemnou krustu ledu a vysoký sníh doleva ke stromu, kde nakonec nacházím erární smyčku. Honza je za chvíli u mě. Ptám se Letošě, jestli bude slézat sólo žlabem, nebo bude slaňovat s námi. Letoš se přemístí k nám, chvíli třídíme lana a najednou nás vyruší hnusný zvuk sesouvajícího se sněhu. Lavina! Gejzír sněhových koulí o velikosti hlavy se řine ze svahu nad námi a míří přes žlab, kterým vyšplhal Letoš. Lavina trvá tak dlouho, že stačím vyndat z bundy a z pouzdra foťák a ještě jí zachytit. Roztéká se

pod nástupem a s napětím sledujeme, kam až doteče. Nakonec se zastavuje půl metru od mého batohu, který jsem nechal na prorocký pokyn Letošě na začátku lesa. Když okolí utichne, tak se začneme od srdce smát, protože máme čemu. Všichni jsme kratší nebo delší dobu byli v působení laviny a pro vysoký sníh můžeme jen pochybovat, že bychom utekli z chtivých čelistí sesuvu. Tak to by pro dnešek stačilo. Slaňujeme na nadílku, balíme věci a brodíme se k autu. Je ještě světlo a máme spoustu času. Rychlé rozhodnutí, skočíme do auta, který řídím do Achensee. Světla protijedoucích aut oslňují, na sjezdu z dálnice je nehoda, tak objíždíme mnohakilometrovou zácpu, čímž si zajíždíme. Další zajíždka nás čeká, když je celé údolí zavřené pro „Lawine gefahr“. Konečně jsme v blízkosti Buchenwaldu a Honza mi říká, ať to hodím na tohle parkoviště. Rychle zahnu a ocitám se na začátku běžkařské dráhy. Tak ať to přesunu o dva metry dál, čímž zajíždím do vyrovnaného sněhu od rolby a není cesty zpět. Kola se točí a sníh se tlačí až na motor. No, super. Zase za to můžu já. Mysleli jsme si, že si pro dnešek ušetříme házení lopatou. Všichni tři dřeme přes hodinu, vykopáváme auto, tlačíme, ničíme zbytek lopatky a já běžím do nejbližšího stavení – hospody pro pořádný lopaty. Všichni si odдыхneme, když auto opět stojí na pevný vozovce. Jsme totálně promočení, tak jdeme svou vyvoněnou přítomností obšťastnit osazenstvo hospody. Po dvou pivkách a uschnutí věci se ukládáme na parkoviště vedle auta. V noci je mi kosa, tak si do spacáku беру ještě péřovku, která výrazně pomáhá.

19. 2. 2012 V noci se z pronikavých hvězd na nebi stalo kydání. Přesto popojíždíme asi 200m pod další ledopád Glasshütte Eisfall WI2 (60m), který se nachází v blízkosti silnice. Honza je na řadě, tak vede. Alespoň si zkouší v lehkém terénu zavrtat šroub. Letoš leze sóličko. Kluci nemají dost, volíme tedy přesun autem do vedlejší

vesnice pod ledopád Bayerwald Eisfall WI2-3 (150m), který bychom měli vidět od silnice. Jezdíme sem a tam, obíháme kdejaký pangejt, ale led nemůžeme najít. Být na mně nebo Honzovi, tak už frčíme domů, ale Letoš po hodinovém pročesávání nalézá ledový hřiště. Letoš situaci zvládá takticky, abychom mu nerozbili kušnu a nechá lehčí délky vyvádět mě. Pak se pod asi 12m vysokým kolmým výšvihem rovná Honza. S Letošem se zatajeným dechem sledujeme, jak se Honza se stěnou suverénně vyrovnává. Je nahoře, hurá. Po dobrání sestupujeme lesem ve sněhu nad kolena, kde si to opět říká o nějaký sesuv. Uff, konečně u auta. Přebalit a frčíme do Čech. Opět se setkáváme s neprodyšnou zácpou, tak si zase zajíždíme. Nakonec šťastně dorážíme kolem 20.00 hod. domů. Sice jsme nevylezli bůhvíco, ale ty zážitky, který byly naplněný kamarádkým duchem, stojí zato. Díky bando.

Blagodan

Novoroční předsevzetí jsou zbytečná tlachání, mozek zbystří, tělo čistí, NOVOROČNÍ RÁCHÁNÍ

Jednou z metod posilování imunitního systému je otužování. Pod pojmem otužování se obvykle rozumí sprchování studenou vodou nebo plavání ve studené vodě. V širším smyslu slova však tento pojem zahrnuje celoroční pohyb a pobyt ve volné přírodě. Zvláštním druhem sportovního otužování je zimní plavání, prováděné ve vodě o teplotě pod 10°C.

Čtyři pětiny zemského povrchu pokrývá voda. Dvě třetiny lidského těla také tvoří voda. Po několika dnech bez vody člověk zemře. Snad právě proto slouží koupel nejlíp k tělesné i duševní očistě. Účinky tzv. hydroterapie byly známé už starým Řekům. Teplá voda tělo uvolňuje, studená dodává energii a pomáhá tělo pročistit. Takovou očištnou koupelí smýváme špatné síly a negativní vlivy, které na nás ulpívají při řešení každodenních stresů a styku s mnoha lidmi. Cílem očištné koupele je nalezení sebe sama a obnovení své integrity.

Protože Horoklub Chomutov je dobrovolné sdružení lidí, kteří si zvolili celoroční pohyb v přírodě za svůj životní styl, je logické, že otužování není členům klubu cizí. Vědomi si blahodárných účinků otužování obecně a očištné koupele obzvláště, organizují členové výkonného výboru Horoklubu Chomutov už několik let vždy 1. ledna akci nazvanou Novoroční ráchání. V roce 2012 byla tato akce bohužel poznamenána nepřízní počasí. Zatímco v minulých letech bylo potřeba prosekávat pořádnou vrstvu ledu, počasí v lednu 2012 bylo spíše aprílové a led by bylo potřeba na rybník zvaný Banda přivést. Teplota vody se blížila 10°C – mezní hranici zimního plavání a právě naprostá absence sněhu a ledu, vysoká teplota vody i vzduchu se negativně projeví na počtu ráchajících se jedinců z Horoklubu. Obavy z malého účinku očištné koupele ve skoro teplé vodě způsobily, že se Ráchání zúčastnilo pouze šest členů oddílu. Za celé krátké roky konání této akce nejmenší počet. Věřím, že v roce 2013 bude zima k členům i příznivcům Horoklubu přívětivější, Banda pokryje pořádná vrstva ledu, teploty klesnou hluboko pod nulu a do té pravé a jedinečné očištné koupele se nás vrhne mnohem víc.

P.S. Nezbyvá než dodat, že pro některé jedince je očištná koupel spíš Očistec. Ale zní to skoro stejně, tak co?

Broněk

Novoročního ráchání 2012 se zúčastnili : David Šimek, Broněk, Letoš, Blahouš, Deivi, Tom Hyksa ve vodě a na břehu Šimkovi, Bandasovi, Dvořáčkovi, Chvojkovi, Hálovi, Markéta Barcajová, Julie Řeháková, Jirka Kopecký s Bábovkou a Tomáš Buben s Agátou.

Kýšovický ledopád

Charakteristika:

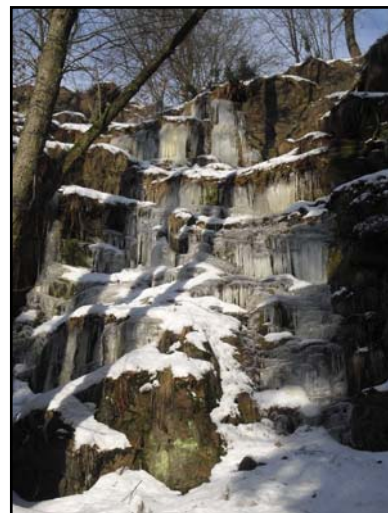
Jedná se o nejdelší přírodní vodo(ledo)pád Krušných hor. Na toku potoku se nacházejí tři po sobě jdoucí prahy výšky 7, 6 a 5 metrů. Lezení není náročné, ale na místní poměry dostatečně dlouhé. V blízkosti jsou ještě dva menší sektory nabízející další možnosti ledohrátek. Vpravo (ortograficky) od potoku leží asi 10 metrů vysoká zatravněná skalní stěna s kusy ledu, umožňující vyzkoušet mixové lezení. Vlevo nad úrovní hlavního ledopádu stojí krátká asi 5 metrů vysoká skalka se stékajícími ledy. Po obou okrajích nabízí snadné polezení, visatec v centrální části už určitě trochu potrápí.

Přístup:

Po silnici č. 223 mezi obcemi Celná a Výsluní leží Kýšovice s rančem Oáza. Výchozím bodem je parkoviště pod rančem. Pod silnicí sledujeme tok potoka až na kraj lesa do terénní rýhy. Nad první hranou ledopádu překročíme tok na pravý břeh a lesem sestoupíme k patě ledopádu. Až sem asi 20 minut od parkoviště.

Letoš

Foto:

Závody Tendon Cup Vyškov

3. 3. 2012

Jiří Šťastný

V sobotu 3. 3. 2012 se ve Vyškově u Brna konaly letos první závody mládeže v lezení na obtížnost. Ačkoliv patřily do Moravské části Tendon Cupu, tak přesto bylo Martinovi Jechovi doporučeno se jich zúčastnit, jelikož nominace do reprezentace na letošní rok ještě není uzavřená, a tak každé dobré umístění může hrát svou roli.

Protože jsem tím směrem také potřeboval jet, tak jsem se s Martinem domluvil a vyrazili jsme společně. V pátek odpoledne jsme odvezli nějaké zboží do Prahy, tam přespali a v sobotu v půl šesté ráno vyrazili směr Brno. Do Vyškova jsme přijeli chvíli po osmé, takže Martin akorát stihnul začátek prezentace a kolem desáté již nastupoval do první kvalifikační cesty. Ta vedla v levé části stěny přes dominantního hada, a pak přes střežovitý převis, kde vypadla většina z 18-ti závodníků jeho kategorie. Martin střežku jako jediný překonal a vypadl jeden chyt pod TOPem, což ho dost naštválo.

Druhá kvalifikační cesta vedla po pilíři ve střední části stěny a byla výrazně lehčí, takže jí topovalo devět závodníků, včetně Martina. Po sečtení výsledků z obou kvalifikačních cest se Martin zařadil na první místo průběžného pořadí, a tak bylo jasné, že finálovou cestu poleze jako poslední. Bohužel tím pádem musel strávit v izolaci neskutečné tři hodiny, než na něj přišla řada.

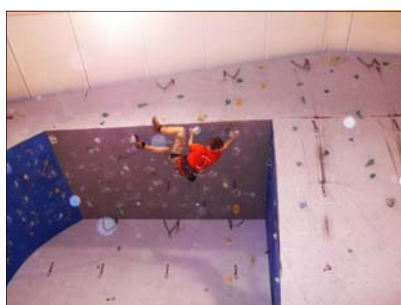
Finálová cesta byla velmi „vypečená“.

Nástup byl úplně vpravo na stěně, pak následoval traverz celou stěnou těsně nad zemí až do její levé části, což obnášelo zhruba tři minuty lezení a pro mnohé to bylo evidentně dost vyčerpávající. Následoval výstup levým bubnem, a pak čtyřmetrový strop. Většina finalistů vypadla již na začátku stropu. První, kdo se dostal dál do stropu, byl Adam Smiga z Karviné, který ale lezl mimo soutěž. René Daňo z HO Jeseník přešel strop skoro až nakonec, ale vypadl z posledního chytu. Martin za ním zaostal jen o dva chyty, ale jelikož René lezl také mimo soutěž, tak se Martin stal opět vítězem v kategorii Chlapci B.

Po vyhlášení výsledků si Martin ještě jednou vylezl finálovou cestu (tentokrát již bez toho dlouhého nástupového traverzu), aby zjistil, že ten strop byl lezitelný. Já jsem ke svému překvapení zjistil, že finálová cesta nekončila na konci stropu, ale pak se ještě mělo slézt středem stěny dolů, kde byl TOP těsně nad zemí, což mi přišlo už opravdu hodně ujeté, ale asi tomu nerozumím :o).

Pak už jsme sbalili své krámy, naložili ještě nějaké zboží a opět vyrazili do Prahy, kde jsme byli před půlnocí. Raději jsme zde opět přespali a domů jeli až v neděli ráno, protože to byl celkem náročný den.

Martinovi tímto ještě jednou gratuluji a přeji hodně úspěchů v příštím závodě, který bude 24. 3. 2012 v Jeseníku, což je Reného domácí terén.

Za Horoklub Chomutov Jiří

Zásadský rampouch

20. 2. 2012

Pepíno Kotyk

Ahoj kamarádi,
díky jedné zdařilé pozvánce, která upoutala moji pozornost, pro vše netradiční a dobrým zážitkem garantující akcičku, jsem se vydal zhlédnout Zásadský rampouch. V sobotu jsem se vydal do Zásady, kde se měly konat závody v ledolezení. Akce rampouch se konala již potřetí a to vždy na stejném místě v areálu místní truhlárny. Báľ jsem se, jak to najdu, ale organizátoři nechal nic náhodě a na strategickém místě nás přivítali dvě dívčiny, které vybíraly symbolický poplatek a s úsměvem nás ujistily a navedly. Samotný rampouch totiž od silnice není vidět.

Po vstupu do areálu na mne padla příjemná domácká a kamarádská nálada. Díky prima místním lidem zde bylo příjemné občerstvení, kde se daly pořídit bramborové placky s česnekem, bramboráčky, grog, svařák, medovina a jiné. Co se týče počasí, nemohlo být lepší. Zkrátka zimní idylka.

Jestli chcete vědět, co pro mne bylo úsměvné, tak to bylo neustálé pobízení všech přítomných o přihlášení se do tohoto jedinečného závodu. Co se týče jistého individua, které přijelo linkovým autobusem s kletrem na zádech a sněžnicemi v ruce, nezklamalo a zúčastnilo se po několikerém vyvolávání k soutěži. Vězte milí horoklubáci, že jsem vás urputně reprezentoval.

Závod byl na dvě kola:

První kolo bylo v lezení přes čtyři volně vyznačená místa, kde bylo povinností snožmo se na nich postavit.

Druhé kolo bylo v lezení na rychlost. Čas se ukončoval úderem cepínu do vrcholového zvonce.

Co dodat: rád bych vás tu také viděl. Jsou tu prima lidi a jde hlavně o sdílení kamarádské atmosféry.

Naviděnou Pepíno - Jizerskokrkonošskýkrušnohorec :-D

PS: Akce se zúčastnilo zhruba 60 návštěvníků a 13 lezců.

Výsledek- muži: 1. Jirka Slavík, 2. Jirka Hyška, 3. Josef Kotyk

Motto : Metodika je obecně pracovní postup (metoda) nebo nauka o metodě a souhrn doporučených praktik a postupů.

Zdroj : Wikipedie

Horoklub Chomutov již od roku 2001 pořádá Metodické dny. Někdy s větším, někdy s menším úspěchem. Je logické, že zimní metodika pořádaná ve Vysokých Tatrách má mnohem větší „šťávu“, než metodika na Sfinčáku u Měděnce, ale principiálně se jedná vždy jen o ukázání „obecných pracovních postupů“.

Zimní metodika se každoročně zahajuje v tělocvičně, kde se mnohem, mnohem lépe vysvětlují negativní účinky chladu na člověka a postup první pomoci, než v chladu reálném. Také zásady práce s cepínem, navazování na lano pro přechod zrádného ledovce a vytvoření kladkostroje k vytažení kamaráda z trhliny se v příjemné atmosféře tělocvičny vysvětlují úplně jinak, než v mrazivém objetí Krušných hor. Přesto nácvik těchto základních věcí není procházka růžovým sadem a instruktoři jsou přísní, protože vědí, že druhý den při praktických ukázkách není na vysvětlování a opravování chyb moc času.

Pokud si dobře pamatuji, za těch 11 let zimních metodik nás počasí zradilo snad jen dvakrát a tehdy jsme improvizovali vytvářením kotevních bodů ze stromů a zabodáváním cepínů do hlíny. Byly ale i velmi dobré a na sních úrodné roky, kdy jsme jako štand používali velkou rukavici napěchovanou sněhem a zahrabanou do návěje. V té souvislosti ale musím zdůraznit, že rukavice bezpečně držela, protože byla uložena metodicky dobře – a byl kvalitní sníh. V letošním roce se ale zima také snažila a na zimní podmínky jsme si rozhodně nemuseli hrát. Dokonce (a to bylo myslím poprvé) se nám kvůli velikým sněhovým jazykům na silnici z Měděnce do Klášterecké Jeseně nepodařilo dojet ani na malé parkoviště u Velké Sfinčáky a my jsme z Měděnce museli dojít pěšky. Účast nebyla veliká. Nechci nijak zvlášť spekulovat proč. Za sebe si myslím, že náš oddíl není v současnosti příliš orientovaný na zimní výstupy a přechody a je otázka času, než se zase vytvoří skupina „zimních“ lezců nebo skialpinistů a na zimní metodiku přibude víc lidí. Nakonec se také ještě ukázalo, že vzhledem na panující podmínky (silný, nárazový vítr) nás bylo akorát, abychom včas ustoupili do základního tábora a neprojevíly se na nás účinky chladu.

Na závěr článku se ještě na konkrétním případu, který se stal členům Horoklubu, vrátím k definici metodiky. V červenci 2006 podnikla trojice členů Horoklubu ve složení LeToš Dvořáček, Jarda Zetek a Honza Franc úspěšný výstup na vrchol Dufourspitze (4 634 m.n.m) v masivu Monte Rosa. Výstup byl bezproblémový a za krásného počasí. Při sestupu skupina došla na okraj ledovce, kde se všichni předpisově (dalo by se říct i metodicky) navázali. Také musím zdůraznit, že trojice byla na přechod ledovce a případnou záchrannou akci dostatečně vybavena. Protože v životě i v horách je vždy něco za něco, krásné počasí „na oplátku“ způsobilo, že sníh na ledovci byl měkký až kašovitý. Díky tomu byly trhliny v ledovci dobře zřetelné a družstvo postupovalo velmi opatrně a vyvarovalo se chyb

(Častou, a nedá se říct, že jen nováčkovskou chybou je, že při pochodu přes ledovec družstvo neudrží rozestupy a místo toho, aby mezi členy bylo mírně napnuté lano, jdou všichni za sebou, povídají si a lano se jim motá pod nohama. Případné propadnutí jednoho člena družstva pak má fatální následky).

V jednom místě LeToš jdoucí první překonal trhlinu a Honza se jako druhý chystal jí přeskočit, když v tom se okraj trhliny utrl a Honza se propadl. Jarda okamžitě zareagoval, zalehl cepín a začal zakopávat špičky nohou do sněhu. Díky kašovitému sněhu to nebylo těžké, ale to samé – kašovitý sníh, způsobilo, že se klukům přes veškerou snahu nepodařilo vytvořit pevný kotevní bod!

(Pro nováčky v tento okamžik končí prostor zimní metodiky Horoklubu a přichází realita toho, že souhrn obecných pracovních postupů na samostatnou akci v horách nestačí. Že metodika je nutný základ, který je určitě potřebné mít a pravidelně si ho opakovat, ale navíc je potřeba získat zkušenosti z akcí se zkušenějšími lezci a nepodceňovat další pravidla pro lezení ve vysokých horách.) Protože kluci neměli s Honzou kontakt, trhlinka se pomalu rozevírala směrem k Jardovi – v tu chvíli jedinému pevnému bodu a přiblížit se k hraně trhliny nebylo bezpečné, požádali telefonem o pomoc Horskou službu. Skupině záchranných s trojnožkou vybavenou velkými podložkami pro rozložení zátěže se podařilo Honzu vytáhnout docela rychle. Díky tomu, že kromě telefonu s uloženým číslem Horské služby působící v této oblasti měli všichni tři i kvalitní pojištění, nepůsobila jim problémy ani cena záchranné akce, cca

120 000 Kč.

Já vím, že už jsem avizoval konec článku, ale pro velký úspěch a ohlas na metodice si vám dovoluji na úplný konec připojit „Pravidlo mrtvé partnerské dvojice“.

Muž a žena se chystají na přechod ledovce. Pečlivě se připraví a navážou na jedno lano. Ona má 56 kg, on 92. Protože je to muž gentleman, vezme do svého již tak velkého batohu většinu vybavení, aby milovaná partnerka nenesla těžký bágel a místo nekonečného remcání si výlet užívala. Propadne – li se do trhliny žena a nestane se jí žádný vážný úraz, skončí nepříjemná událost sprškou výčitek a nadávek na hlavu „toho, co tu blbost vymyslel“ a jde se dál. Propadne – li se do trhliny muž, zůstane zpravidla jako jediný důkaz přítomnosti partnerské dvojice brázda vyrytá v ledovci zoufale a marně brzdící ženou, která plynule pokračuje přes hranu trhliny. Jaké je z toho poučení? Naložte babě tolik, že se váhy vyrovnají – zachráníte tím životy obou. A taky je dost možné, že jí s pořádným báglem přejde to remcání.

Zimní metodiky 2012 v tělocvičně gymnázia v Kadani a na Sfingách pod Měděncem se zúčastnili : Bohouš, Jiřa, Honza Jansa, Libor Neliším, Ivana Samková, Lenka Marte, Martin Jech, Tomáš Hyksa, Radek Benda, Richard Šůra, Ludva Kostka, Honza Unger a Týna, Julka Řeháková, všechny Bandasky, LeToš, Svinčí, Honza Stütz, Pája + Pája Koukolíčková, Blahouš, Markéta, Standa z Ústí a Aleš

Broněk

Bábovky na Pidláči aneb výlet na rampouchy

4. 1. 2012

Milan „Svinčo“ Svinařík

Mezi strmými skalnatými svahy Jedláku a Jezerky se nachází jedno z nejmalebnějších zákoutí Krušných hor. Trampové mu říkají Mufloní dolina, zřejmě kvůli početnému stádu muflonů, které v tamních lesích žije. Kdosi kdysi postavil v této uzoučké dolině přehradu s kamennou hrází, aby zachytil bouřlivé vody Vesnického potoka, řinoucí se z hřebene Krušných hor. Hned za přehradou dolina prakticky končí, neboť cestu dál uzavírá strmý svah Homolky. Tři obři, Jedlák, Homolka a Jezerka chrání dokonale tohle hnízdo ze tří stran. A právě tady, na konci doliny, na jediném rovném plácku u bývalého malého lomu postavili trampíci kdysi srub, jemuž se odpradávná říká Pidláč. Svoje nejlepší léta už má za sebou, prakticky z něj zůstalo jen torzo střechy. Ale to místo na svém kouzlu nic neztratilo. Zejména v zimě je zde iluze aljašské divočiny naprosto dokonalá. Jednou za čas sem vyrazím nafotit křehkou ledovou výzdobu a zadovádět si na ledu obalených skalách. Vždycky to byly však jen osamělé výpady. Letos tomu však bylo úplně jinak.

Jednu únorovou sobotu Pidláč zažil nápor zcela nevídaný, jako za svých nejlepších let. Bláza nejprve vylákal Bábovky z Prahy na výlet do Chomutova. Pořád mumlal cosi o nějaké procházce, a tak mě napadlo, ukázat jim něco z rodinného stříbra. Ostatně, vždyť

si to zaslouží. Poctivě jezdí na klubové akce a vesměs vždy v tom nejhorším počasí (na rozdíl od jiných tvrďáků horoklubáků), takže pejorativní označení Bábovky se pro ně vůbec nehodí. Mimochodem Bábovky = Jarda, Marcela, Adélka a Zuzka. Abych necoural po lesích pro nic za nic, tak jsem vpašoval do programu vycházky i cepíny a mačky, neboť jsem doufal, že nějaký ten rampouch určitě u Pidláče v těchto mrazivých dnech musel vyrůst. Na tuto vějičku se nakonec chytil i Letoš a Easy. Takže nás nakonec dolinou stoupalo devět sáhibů, z toho dvě děti. Bábovky dodržely svoji tradici co se počasí týče. Bylo sice slunečno a jasno ale kosa jako prase, tuším, že jsem naměřil -14°C. Po cestě se zastavujeme na chvíli u Kuní věže a vzduchem lítají silácká slova, že při návratu padne na ní horezdar. No uvidíme! Pokračujeme podél přehrady a záhy stojíme u Pidlova srubu a trošku ropačitě koukáme na skromné ledové smrkance v lomové stěně. Letos bohužel panují suché mrazy, a tak je ledová nadílka menší. Kluci se

hned jako malé děti vrhají s krumpáčkami k prvnímu ledu a oklořávají jeho úpatí. Holky většinou fotí, malé holky se snaží probořit do potoka, Easy se snaží nezabít při slanění v Dülferově

sedu a já se snažím někomu uzmout krumpáčky, páč svoje nemám. Letoš udělal novou zkušenost s trubkovým hrotem. Myslím, že si ho už nikam nevezme. Já jsem zase

udělal novou zkušenost s vrtulí omega, kterou si naopak vezmu všude. Co se vlastního klofání týče, tak něco jsme lezli sólo a něco jsme jistili na rybu. Kdysi dávno před lety jsem tyto ledy sám přeskákal a zmapoval. Nicméně letos jsem se musel nechat potupně sundat z jedné svých cest, po té, co jsem vylezl na temeno ledové boule a nedokázal jsem sám slézt, ani výstup šotolinou dokončit. Květa s Marcelou lézt odmítají a naše počínání pozorují z povzdálí a zpoza hledáčku fotoaparátu. Nakonec utekly i s dětmi za sluníčkem na protější svah. Nejde mi do hlavy, že i když je taková kosa, mám rukavice durch promo-

čené. S mizejícím sluncem nás to pomalu přestává bavit. Beztak jsme tu vylezli, co se dalo, a tak jako na povel hromadně balíme a sestupujeme zpět k přehradě. K mému překvapení kluci, tedy hlavně Letoš, se skutečně pokouší zdolat Kuní věž, leč neúspěšně. Přeci jen boty do ledu nejsou na tuhle ekvilibristiku úplně to pravé ořechové. Utěšujeme se tím, že horezdar stejně už určitě vyfouknul Ludvík van Kostka Beethoven. A tak s přimrzlým úsměvem na tváři pokračujeme údolím zpět do civilizace k ústřednímu topení rozehřát to, co nám přes den zmrzlo. A co říci závěrem? Snad jen to, že na Pidláci je fajn a Bábovky rozhodně nejsou žádný bábovky.

LdS

Jarní metodický den v Perštejně

Tradiční jarní metodický den Horoklubu Chomutov se uskuteční v **neděli 15.4.2012 od 10.00 hod** na skalách v Perštejně. Bude možné si vyzkoušet zachycení pádu prvolezce, kterého bude simulovat guma z náklad'áku. Pro účastníky mohou být v případě zájmu připraveny i další stanoviště, jako např.: slanění pomocí smyčky při ústupu, slanění 50 m pomocí dvou lan se sebejištěním, přelanění traverzu, jištění a postup na ferratě, slanění Dülferovým nebo osmičkovým sedem, výstup po laně pomocí blokantů nebo blokovacích uzlů apod.

HOROLEZECKÝ ODDÍL TISÁ POŘADÁ JARNÍ ÚKLID SKALNÍCH OBLASTÍ TISKÝCH, OSTROVSKÝCH A RÁJECKÝCH SKAL

AKCE SE KONÁ ZA KAŽDÉHO POČASÍ V SOBOTU 21.4. 2012

REGISTRACE: 9:00 - 11:00 U KAVÁRNY REFUGIO (VEDLE KOSTELA)

JEDNOTLIVÉ SKUPINY PROJDOU VYBRANOU OBLAST, KDE SE POKUSÍ SEBRAT VŠE, CO DO SKAL A PŘÍRODY NEPATŘÍ (IGELITOVÉ PYTLE BUDOU K DISPOZICI)

HO
TISÁ

Konečně se trochu leze. Nebo spíše dost, jen je škoda, že tento poměrně dlouhý souhrn toho, co se vylezlo v klubu v březnu pochází pouze od šesti lidí.

1.-4.3. **Tatraci** Pája Bohuňků s Martinem Švecem vylezli Stjepanskeho lávky, Weberovku a Pravý hřeben na M. Kežmarák, kde si užili revmatický a romantický bivak.

3.3. Boulderová sekce Horoklubu ve složení Květuš, Letoš, Blahoslavič a LsD se věnují svěřování, zavěšování pytlů a tvorbě záhněd v hajbólech v **Petrohradě** v sektoru **Vyhlídková skála**. Padají dřívě klasické cesty jako Červený bod (puntík) 6+, Skobová spára 6+, Skoková cesta 5c a další.

4.3. Na vrcholu **Jezerky** se daří dát Párkovi, Zuzce a Šimimu Horezdar. Oblézají trochu vrcholové balvany a opravují studánku pod vrcholem Jezerky.

Jechhanger opět vítězí na závodech **Tendon cup** Morava ve Vyškově u Brna

5.3. Ludva Kostkatej s Blagodaničem Lezičem na **Osamělé skále u Hasištejna** popolézají a dokonce jeden1.výstup zde vytvářejí - Varianta Vitalinie 4+.

6.-7.3. Pája s Alešem Michálkem se po dlouhé zimě konečně vrací na písek a to v **Tisé na Hřebenovkách**.

7.3. Pro změnu v **Kotvině** se placatí na různých cestách opět Ludva s Blagodanem. Příkladem může být Štěnice 6+ a cesta od Bohumila Říhy.

Šiša s Broňou si užívají lesbu (sorry lezbu) na mosteckém **Špičáku** cestou do Prahy.

10.3. **Petrohrad** - sekce U vodojemu - žulový maratón - aktéři LsD a hyperaktivní předseda. Byla překonána hranice 40 kvaků, odpytlen Chrobák, nalezena jedna lezka a navázán vizuální kontakt s boulderisty z Plauen.

Pája Bohuňek s větším počtem blíže neidentifikovaných lezením infikovaných lidí si užívá pěkné lezení na **Bořeni**.

11.3. V **Perštejně** osazuje Párek nové boráky. Nástupový nýt do Fugase a dva horní borháky ve Vojtově cestě. Prořezáno zarůstající okolí Netopýrka.

13.3. Další pokus o odvrtní spodního nýtu ve Vojtově cestě v **Perštejně** - zalomen vrták.

15.3. Nováčky Pavlínu, Veroniku a Martina zasvěčují do tajů vzlínání osvědčení zasvědčovači Letoš s Blagoslavičem učiteličem. Protentokrát na **Kočce**.

Pája opět v **Tisé**, tentokrát s Alešem a Martinem Švecem.

Jířa letos poprvé venčí mládežníky a to v **Perštejně**. Časný soumrak je však vyhání.

16.3. Poměrně početná skupina navštěvuje mostecký **Špičák**. Vzlinají tu např. Blahoslav, Bandasky s Deivou, Pavlína, Ludva a ...to bude asi fše.

Aleš se svou drahou polovičkou a Pájou konečně

v **Labáčku**.

17.-18.3. Velká výprava do Saska na **Schrammsteiny**. Pája vylezl šetku s vykřičníkem na Schrammtorwachter a krásnou hranu na Mauerturm za IXa. V neděli je Pája s Alešem a polovičkou v **Labáčku** a lezou na Klárku cestu Murphyho zákon za IXb.

17.3. Opět **Mlýnský vrch** navštěvuje boulderová sekce ve složení LsD s ženou Květomilou, Letoš, Bábovky z Prahy a Štejnarovi z Brodců (kdo neví kde jsou Brodce, jako by nebyl). Jo a Blahoslavič, ale ten proklábosil celý den s Marcelou na mýtině sedíc.

Ve stejný den na **Salesiovc** působí kompletní Parekteam. Je tu děsivě narváno, takže nakonec byli vyhnáni na zmršený **Krušnohorský zlom**. Když si člověk odmyslí ty tuny železa a něco vynechá, tak lezení je to zajímavý.

Happy family s mládežníky odjíždějí vzlínat do **Tisé**.

18.3. Ludvik s bratránkem Pepou přelézají na **Kočce** Zlatí sokolíci a další cesty.

Happy family už i s Šišou a Bandaskami bez největší Bandasky pokračují dále na písek a to v **Bršlických stěnách**.

20.3. V **Perštejně** nelení Bandasky s Radúzou a dávají čtyři cesty na Skalkách a Hlavním masívu.

21.3. Blagodan Cestupřesnýtyvylezič s Ludvou v **Peštejně**.

LsD se svým harémem se opět placatí na **Mlýnském vrchu**. V kuloárech se hovoří, že se tam bude stěhovat.

22.3. Letoš dohlíží na LsD v **oboře**, který s sebou stále neúspěšně Bouchá o zem.

Bandaskám s Deivinou se daří dát Horezdar v **Perštejně**.

A i Jířa se svými svěřenci se vydali do světa skal na Bořeň.

22.-25.3. Uskutečnil se zájezd do **Arca** ve složení Duo PáPá, Danča a Rád'a Kořas. Pája je ale chciplotina, má muribundus. I tak něco padlo - holky lezou spolu a Rád'a s Pájou drtí osvědčené sedmy v Nagu a Masone. Nejtěžší vylezené 7b+.

23.-25.3. Broňa s Blahoslavičem Dozápadníchtaterserádvracičem absolvuji neúspěšný pokus o **přechod hřebene**. Brodění po pás v rozbředlých sračkách nelze nazvat vhodnými podmínkami pro přechod. Přesto bylo zdoláno několik vrcholů.

24.3. Otvírání skal v **Šemnici** - oddílová megaakce, které se účastní prakticky všichni aktivní členové klubu - tj. asi 30 lidí.

26.3. Oba plody jehličnanu s Bronislavem a Blahoslavičem působí na **Šemnických skalách**.

27.3. Bandasky s Deivinou, Radomilou a Blagodanem Vlakemdřivedomůodjezdíčem v **Perštejně** lahůdky vycucávají.

30.1. Chybějící borhák ve Staronové cestě v **Perštejně** doplňuje Párek. Rovněž prořezává nástupy z levé strany Hlavního masívu a pod Skalkami.